

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνή 1^η

Το σπίτι του Παολίνο ακατάστατο. Μπαίνει η υπηρέτρια Φοζάρια κι από πίσω μπαίνει ο Τότο.

Φοζάρια

Κάθε πρωί η ίδια ιστορία. Έρχεστε και μας βρίσκετε με την κρέμα ημέρας. Ορίστε, δεν πρόλαβα ούτε να την απλώσω στο υπέροχο προσωπάκι μου ...

Τότο

Δεν πειράζει καλή μου Φοζάρια. Εγώ δεν δίνω σημασία σ αυτά. Σ' άλλα δίνω (κοιτάζει τον πισινό της που σκύβει να ξεσκονίσει).

Φοζάρια

Δεν πειράζει εσάς! Εμένα;

Τότο

Πάντως εγώ δεν δίνω σημασία. Ήρθα να σου αφήσω το κλειδί να το δώσεις στον αδερφό μου όταν σχολάσει από το νοσοκομείο.

Φοζάρια

Και γιατί μπήκατε μέσα κύριε Τότο;

Τότο

Ορίστε;

Φοζάρια

Λέω, γιατί μπήκατε μέσα! Να μου δίνετε το κλειδί στην πόρτα και να φεύγατε.

Τότο

Αααα... από συνήθεια... από ανάγκη να σε δω (χαμηλόφωνα στο κοινό)

Φοζάρια

Από ελάττωμα!

Τότο

Μήπως μου μιλάς άσχημα;

Φοζάρια

Ωχ, αφήστε με όμως κι έχω ένα σωρό δουλειές! Πριν ανοίξουμε το αμυγδαλωτό μάτι μας, τσουπ, ο κύριος Τότο! Ορίστε, δεν πρόλαβα ούτε να συμμαζέψω!

Τότο

Μα δεν...

Φοζάρια

Τι δεν που... Ορίστε, οι καρέκλες με τα πόδια επάνω! Πρέπει να ξέρετε ότι μόνο τα σφαγμένα κοτόπουλα και οι άτιμες γυναίκες κάνουνε καριέρα με τα πόδια επάνω!

Τότο

Τώρα που το λες... εμένα μου αρέσουν και τα δύο (χαμηλόφωνα στο κοινό)

Φοζάρια

Ενώ οι καρέκλες, οι σεμνές καρέκλες σ' ένα καθωσπρέπει σπίτι είναι με τα πόδια κάτω. Όπως οι τίμιες γυναίκες.

Τότο

Σωστά, σωστά...

Φοζάρια

Αφού είναι σωστά, γιατί έρχεστε χαράματα προτού κατεβάσω τα πόδια... των καρεκλών φυσικά!

Τότο

Γιατί...

Φοζάρια

Κανένα γιατί! Ούτε εσείς, ούτε ο αδερφός σας ο γιατρός, μου έχετε απαυτηήσει έστω και μία φορά μ' ένα σωστό γιατί!

Τότο

Αφού...

Φοζάρια

Αφού τίποτα! Πριν προλάβω να χτενίσω εκατό φορές ακριβώς αυτό το υπέροχο μαλλί, πρέπει να κάθομαι να συγυρίζω. Αλλά θα μου πείτε εσείς δεν ξέρετε τι γίνεται εδώ μέσα με τον κύριο Παολίνο!

Τότο

Φαντάζομαι...

Φοζάρια

Κοιτάζτε μούτρα που φαντάζονται κιόλας! Τίποτα δεν φαντάζεστε! Άμα του πιάσουν τα νεύρα του, φωνάζει, βρίζει, κάνει τα σύστριγκλα!

Τότο

Μήπως επειδή...

Φοζάρια

Επειδή τίποτα! Έτσι τ' αρέσει, έτσι κάνει! Και μετά ταρακουνάει τις καρέκλες... να, έτσι (κάνει μια σεξουαλική κίνηση μπρος πίσω με την καρέκλα). Εγώ, αν ήμουν καρέκλα, θα το 'βαζα στα πόδια από δω μέσα. Απορώ πώς δεν το κάνουν αυτές που έχουνε και τέσσερα πόδια.

Τότο

Γιατί είναι...

Φοζάρια

Άξεστος άνθρωπος!

Τότο

Εσείς όμως τις αγαπάτε τις καρέκλες του... ενώ εμένα (χαμηλόφωνα στο κοινό)

Φοζάρια

Ναι και τις φροντίζω. Νυφούλες τις έχω. Γιατί έτσι είμαι εγώ κύριε Τότε μου!

Τότο

Πώς;

Φοζάρια

Δένομαι με τα πράγματα

Τότο

Με τους ανθρώπους όχι; Κι εγώ θα δευόμουν αν ... αν ... είχα δικό μου σπίτι... και σας (χαμηλόφωνα στο κοινό)

Ροζάρια

Γιατί καλέ σε παγκάκι μένετε; Έδω δίπλα δεν είναι το σπίτι σας;

Τότο

Όταν λέω σπίτι εννοώ οικογένεια

Ροζάρια

Αφού εννοείτε οικογένεια, βρείτε μια γυναίκα και παντρευτείτε

Τότο

Δεν είναι ...

Ροζάρια

Δεν είναι εύκολο; Καλά, τότε γιατί σκάτε;

Τότο

Όχι για μένα. Σκάω πιο πολύ που δεν παντρεύεται ο αδερφός μου.

Ροζάρια

Αυτό πάλι γιατί δεν το καταλαβαίνω; Σκάτε εσείς, που δεν παντρεύεται ο αδερφός σας;

Τότο

Ναι

Ροζάρια

Γιατί;

Τότο

Γιατί ο αδερφός μου δεν παντρεύεται όσο έχει εμένα!

Ροζάρια

Όσο έχει εσάς!!! Πραγματικά, θα ρυτιδιάσω πριν της ώρας μου!!!

Τότο

Μάλιστα! Που του ικανοποιώ όλες του τις ανάγκες!!!

Ροζάρια [κοιτάζοντας το κοινό]

Έδω νομίζω πως το 'χασα!

Τότο

Όλες του τις ανάγκες! Συνέχεια τον φροντίζω. Ορίστε, θα γυρίσει από τη βάρδια του, θα πάρει το κλειδί του, θα τα βρει όλα έτοιμα και συγυρισμένα.

Ροζάρια

Ααα! Αυτό εννοείτε! Είπα κι εγώ! Εσείς τον κακομαθαίνετε.

Τότο

Θέλω και το κάνω. Δεν έχω άλλον στον κόσμο. Και το σπίτι για κείνον είναι, όχι για μένα.

Ροζάρια

Εμ βέβαια, αφού εσείς ξημεροβραδιάζετε στο φαρμακείο σας.

Τότο

Όχι, δεν είναι γι αυτό. Ο δόλιος σκοτώνεται όλη μέρα με το νοσοκομείο και τους αρρώστους.

Ροζάρια

Ναι, δεν λέω, έχει πολύ τρέξιμο

Τότο

Άρα μόνη του παρηγοριά είναι το σπίτι του. Και τι είναι το σπίτι Ροζάρια; Όχι τα ντουβάρια. Σπίτι είναι η γλυκιά γεύση της προσμονής που έχουν οι άλλοι για σένα.

Ροζάρια

Είναι όμως και τα ντουβάρια (δείχνει το κεφάλι του Τότο ενώ χασμουριέται απ την πολυλογία του).

Τότο

Το σπίτι Ροζάρια είναι αυτό που οι άλλοι ετοιμάζουν για σένα. Σπίτι είναι αυτό που έφτιαξαν ο πατέρας σου κι η μάνα σου. Κι εκείνων σπίτι ήταν αυτό που είχαν φτιάξει οι γονείς τους.

Ροζάρια [πεθαίνοντας από ανία, απευθύνεται και πάλι στο κοινό]

Δεν την γλιτώνω την αυτοκτονία!!! Ναι, αλλά κάθε σπίτι έχει και το ντουβάρι του!!! [δείχνει ξανά το κεφάλι του Τότο]

Τότο

Πάλι δεν καταλαβαίνεις αγαπημέ ... Αααα! Καλώς τον Πάολινο!

Σκηνή 2^η

Μπαίνει ο καθηγητής κύριος Πάολινο. Νευρικός, σβέλτος, κυκλο-θυμικός.

Πάολινο

Αγαπητέ μου!.. Καφέ; (απευθύνεται στη Ροζάρια)

Ροζάρια

Τι καφέ;

Πάολινο

Δεν του έφερες ακόμη καφέ;

Ροζάρια

Δεν πρόλαβα γιατί...

Πάολινο

Γιατί σου άρχισε την πολυλογία. Πού φτάνει ο άνθρωπος για να πει ένα φλιτζάνι καφέ.

Τότο

Για μια στιγμή Πάολινο. Υπαινίσσεσαι ότι έρχομαι εδώ για να ...

Πάολινο

Δεν υπαινίσσομαι τίποτα. Πεντακάθαρα το λέω.

Τότο

Σε πληροφορώ ότι...

Πάολινο

Έλα, έλα. Μη γίνεσαι και υποκριτής

Τότο

Γιατί, τι άλλο είμαι;

Παολίνο

Τσιγκούνης, γλοιώδης, κορτάκιας!

Τότο

Μα εγώ έλεγα...

Παολίνο

Για τα σπίτια και τη γλύκα τους και τέτοια. Μέχρι κάτω ακουγόνουν!

Τότο

Τα εννοούσα αυτά που είπα... Κυρίως αυτά που δεν είπα (χαμηλόφωνα στο κοινό)

Παολίνο

Τίποτα δεν εννοούσες!

Τότο

Με προσβάλλεις!

Παολίνο

Θα ζήσεις! Έρχεσαι εδώ κάθε πρωί, πλακώνεις στην πάρλα τη Φοζάρια, πίνεις το καφεδάκι σου τζάμπα και μετά φεύγεις...

Τότο

Αν το παίρνεις έτσι...

(ετοιμάζεται να φύγει...)

Παολίνο

Κι αλλιώς να το πάρω, το ίδιο είναι! Πού πας; Δεν ήπιες τον καφέ σου.

Τότο

Αφού είπες...

Παολίνο

Είπα ότι είσαι τρακαδόρος, γλοιώδης και κορτάκιας. Σιγά το νέο... Αλλά τον καφέ σου θα τον πιεις.

Τότο

Δεν θέλω καφέ... Άλλο θέλω...

Παολίνο

Εχέσθημεν! Τον καφέ σου θα τον πιεις. Και έναν και δύο και τρεις. Τους έχεις κερδίσει με τον ιδρώτα σου... λέμε τώρα...

Τότο

Δεν θέλω καφέ... Άλλο θέλω!

Παολίνο

Το' παμε αυτό! Ωχου, άσε με και είμαι στις κακές μου. Ξύπνησα μ ένα βάρος εδώ (δείχνει το στομάχι του)... Αλλά τώρα που στα είπα ξεθύμανα... Άρα τον καφέ σου θα έρχεσαι εδώ και θα τον πίνεις όποτε θέλεις.

Τότο

Αφού επιμένεις...

Παολίνο

Επιμένω. Και τώρα που σου τα είπα και ξεθύμανα, άντε δίνε του. Το θέμα έληξε!

Τότο

Θέλω...

Παολίνο

Θελιά! Άντε, φεύγα!

Τότο

Όχι, θέλω πρώτα να...

Παολίνο

Να μου πληρώσεις τον καφέ;

Τότο

Να σου πω κάτι για τη Ροζάρια...

Παολίνο

Τι να μου πεις για τη Ροζάρια;

Τότο

Πώς την ... αγαπώ...

Παολίνο

Βρε άι στα τσακίδια φαρμακοποιέ! Και τι θα την ταΐζεις; Ασπιρίνες;

Τότο

Πάλι με προσβάλλεις!

Παολίνο

Πάρε μια ασπιρίνη! Άκου φίλε μου κάτι πράγματα! Να βρωμίσω δηλαδή εγώ επειδή ο κύριος φαρμακοποιός αγάπησε την υπηρέτρια!

Μπαίνει η Ροζάρια με τους καφέδες

Ροζάρια

Ποια υπηρέτρια καλέ; Και ποιος φαρμακοποιός την αγάπησε;

Τότο

Εγώ! ... Έεε, εννοώ δηλαδή ότι...

Παολίνο

Ότι θέλει να πας σπίτι του να του καθαρίζεις!

Ροζάρια

Καλέ ούτε νεκρή δεν θα πάω σπίτι του!

Παολίνο

Ε αυτό του είπα και εγώ. Λοιπόν, πεις μια γουλιά και δρόμο. Έχω δουλειές!!!

Τότο

Πού έμπλεξα Θεέ μου; Φεύγω, αλλά θα ξανάρθω!!!

Παολίνο

Να μας πεις πότε, να λείπουμε! Βρε άντε από κει που 'ρθες!!!

Ροζάρια

Σας το πα ότι είναι νευρικός! Ελάτε να σας ξεβγάλω!

Παολίνο

Βάλ' του και μαλακτικό!!!

Ο Τότο και η Φοζάρια φεύγουν απ τη σκηνή. Ο Παολίνο πίνει μονορούφι και τους δύο καφέδες. Χτυπάει το τηλέφωνο. Είναι ένας μαθητής του και του ζητά τη βοήθειά του.